

Foto linksonder: Thijs Horbach (links) en Femke Mooij (midden) deden mee aan een adventure race op Groenland. foto's Team AMI

De dames bleken uiteindelijk het sterkst

MAASTRICHT/LANDGRAAF
DOOR SIEBRAND VOS

Hij is arts-in-opleiding, zij werkt als arts EHBO in het ziekenhuis. Allebei zijn ze verslaafd aan alpinisme en andersoortig avontuur in de buitenlucht. Een Andes-top van meer dan 6000 meter beklimmen en vervolgens naar beneden skiën? Drie Himalaya-toppen op rij meesteren? Met de mountainbike op de rug een steile helling opklauteren? Het Maastrichtse koppel Thijs Horbach (28) en Femke Mooij (32) deinst er allang niet meer voor terug. Sterker, het werd tijd voor nieuwe uitdagingen. *Adventure racing* heet hun nieuwste sport.

Horbach en Mooij zijn net terug uit Groenland, waar ze deelnamen aan de Siku Extreme Arctic Challenge. Het was hun eerste internationale meerdaagse *adventure race*, zegt Horbach. Aan de keukentafel, bij zijn ouders in Landgraaf, dist de student geneeskunde de ene na de andere

Het Maastrichtse koppel Thijs Horbach en Femke Mooij nam op de ruige gletsjervlaktes van Groenland deel aan de Siku Extreme Arctic Challenge. In de slotfase van deze avonturenrace bleken de vrouwen fysiek sterker. Dagen fietsen, lopen en klimmen zonder slaap.

anekdote op over deze barre avonturenrace. Stukje bij stukje wordt duidelijk wat een *adventure race* is. Met een beetje fantasie zou je het een combinatie van alpinisme, triatlon en spoorzoeken kunnen noemen. In teamverband moeten deelnemers een aantal controleposten in ongerept gebied aandoen. Het team dat het best navigeert, de kortste route durft te nemen en de snelste tijd noteert, wint. Horbach: „Een kwestie van oriënteren en volhouden.”

De Siku Extreme Arctic Challenge kent louter natuurlijke hindernissen. „Als je het enige dorp van Oost-Groenland uit loopt, houden de paden al snel op. Dan kom je in gebied waar niets meer wijst op menselijke

aanwezigheid. We begonnen met het oversteken van een ijsjord. Een uurtje peddelen in een opblaaskano, in de mist. Die bootjes zijn zo instabiel dat sommige teams drie keer zijn omgeslagen.”

Die kanotocht werd voor de zekerheid begeleid door een volboot met Inuit, de plaatselijke Eskimo's. In de volgende etappes waren de teams volledig op zichzelf aangewezen. Logisch dus dat de vierkoppige equipes onderling aan elkaar vast zaten met een elastiek of touw.

„Groenland ligt vol snel verschuivende gletsjers, met wat rotspartijen ertussenin. Vanwege de warme zomer waren de sneeuwbruggen tussen de gletsjers verraderlijk dun. Femke is

een keer helemaal kopje-ondergegaan. Het is dus pure noodzaak dat je dan met een touw verbonden bent, anders val je in een diep gat. Op vlak terrein voorkom je zo dat iemand inzakt; dat elastiek voelt als een hand in de rug bij het fietsen.”

Was er gedurende de eerste drie dagen nog zoiets als een pleisterplaats, de tweedaagse slotetappe had nog het meest van een nonstop-expeditierace, zegt Horbach. Een barre tocht door woeste natuur, zonder telefoon of wat voor communicatiemiddel dan ook.

Veel hangt af van de onderlinge verstandhouding. Femke is niet toevallig zijn vriendin, zoals ook de andere twee leden Team

Macpac Icebreaker een op elkaar ingespeeld liefdespaar vormen. Hun team bestond overigens als een van de weinige voor de helft uit vrouwen. „Wij, de mannen, navigeerden. Lazen de grove kaart – schaal 1: 100.000 – en zetten het spoor uit. Dat is mentaal ontzettend vermoeiend. Zeker als je in 43 uur niet meer dan 25 minuten slaap krijgt.”

Horbach en mede-navigator Winfried Hornik kregen op het laatst last van wat in deze tak van sport wel 'slaapmonsters' worden genoemd. „Een vorm van hallucineren: je ziet andere teams voorbijkomen, terwijl die er in werkelijkheid niet zijn. Ja, de dames bleken het sterkst, want vanaf dat moment gingen Femke en Mirjam voorop. Die waren nog helder. Hadden ze dat niet gedaan, dan waren we daar niet meer weggekomen...”

Voor meer foto's en een reisverslag zie de website <http://team-ami.nl>